

Књига пророка Данила — број тридесет пет

Откривање пророчког оквира: увид Вилијама Милера и три пустошне силе које воде ка Армагедону

Jeff Pippenger

2023-12-30

У „време свршетка“, 1798. године, књига пророка Данила, а нарочито визија представљена реком Улај, била је отпечаћена. Та визија је најавила почетак истражног суда 22. октобра 1844. године. Стих који је постао темељ те истине јесте Данило, осма глава, и четрнаести стих. Вилијам Милер, весник изабран да препозна отпечаћење те поруке, никада није у потпуности разумео све истине повезане с том визијом, али је ипак извршио дело које му је било поверено.

Када је Милер започео своје проучавање пророчке Речи, дошао је до разумевања одређених правила пророчког тумачења која су била препозната и утврђена унутар саме Библије. Та правила су постала кодификована и препозната као Правила тумачења Вилијама Милера. Та правила су потврђена надахнућем и означена као правила која ће бити употребљена од оних који објављују почетак извршног суда при доношењу недељног закона. Милер је посведочио да је своје проучавање Библије започео од почетка Библије и да је даље напредовао само онолико колико је разумео оно што је тада разматрао. Из оваквог приступа лако је увидети зашто је прво временско пророчанство које је Милер препознао, а које се односило на поруку коју је требало да препозна као испуњену 1844. године, било „седам времена“ из 3. Мојсијеве двадесет шест.

Надахнуће нас обавештава да је анђео Гаврило, заједно с другим светим анђелима, управљао умом Милера, као што је Гаврило управљао умовима Данила, Јована Откривења и свих пророка Библије, јер је Гаврилу био поверен задатак који је Сотона изгубио. Гаврилов задатак био је представљен у Сотонином првом имену, Луцифер, што значи носилац светлости. Гаврило је донео пророчку светлост Милеру, и у послушности тој светлости он је изнео вест која је објавила отварање истражног суда 22. октобра 1844. године.

Накнадни увид омогућава онима који желе да разумеју дело Вилијама Милера да препознају да му је било дато извесно разумевање пророчке Речи које је постало кључ за његов рад на састављању поруке о приближавајућем суду. Један од тих кључева било је његово препознавање да у пророчној примени један дан представља једну годину. Други је био пророчки оквир којим се служио да постави и усклади линије пророчанства које је открио. Тај оквир био је заснован на двама сотонским силама које су донеле пустошење Божјем народу и Божјој светињи. Сва Милерова открића била су постављена на пророчки оквир који је представљао историју паганизма, а затим папства, који су узастопно газили и Божју светињу и Божји народ од времена древног Израилља па све до Другог Христовог доласка.

Та пророчка структура омогућила му је да тачно препозна сваку истину неопходну да би се 22. октобар 1844. утврдио као почетак суда. Али та истина била је ограничена, јер он није могао да види трећу прогонитељску силу која је у пророчкој историји следила након паганизма и папства. Није било неопходно да он види ту истину, јер је његов задатак био да објави 22. октобар 1844, а светлост о трећој прогонитељској сили биће отпечаћена након тог датума.

У вези са усклађивањем својих пророчких разумевања на структури двеју пустошећих сила паганског Рима, за којим следи папски Рим, његово је разумевање било да је реч преведена као „свагдашња“, у књизи пророка Данила, симбол паганизма, и/или паганског Рима. Реч „tamid“, преведена као „свагдашња“, Данило употребљава пет пута. Она се увек користи у вези са симболом за који је Милер исправно разумео да представља папство. Симбол папства, који се увек јавља у вези са „свагдашњом“, представљен је помоћу два симбола. Како год било, та два симбола папске силе оба поистовећују папство; ипак, кад год је Данило употребио реч „tamid“, која се преводи као „свагдашња“, она је увек била употребљена са симболом папства и пре њега. Милерово разумевање „свагдашње“ у књизи пророка Данила постало је темељ структуре коју је уочио, а која се заснивала на двама пустошећим силама: паганизму, за којим следи папизам. Милерово поистовећивање „свагдашње“ са паганизмом у књизи пророка Данила било је предодређено да постане велика полемика унутар адвентизма, почев од другог нараштаја адвентизма, који је започео 1888. године.

Прва пророчка истина коју је Милер открио, а која је била саставни део разумевања 22. октобра 1844, била су „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске, и то је била прва од Милерових утврђених истина која је одбачена 1863. године. То одбацивање означило је почетак прве генерације адвентизма, када су почели да лутају кроз пустињу Лаодикије. Друга генерација започела је на Генералној конференцији у Минеаполису 1888. године, а након побуне која се тамо догодила, сатанско дело одбацивања Милеровог поистовећења „свакодневне жртве“ са паганизмом започело је 1901. године. Исправно разумевање „свакодневне жртве“ није било у потпуности одбачено све до после смрти пророчице, која је указала да је гледиште које се заступало насупрот Милеровом исправном схватању „свакодневне жртве“ било донето од „анђела који су били избачени са неба“. Потпуно одбацивање догодило се у трећој генерацији, око 1931. године. Трећа генерација започела је објављивањем књиге В. В. Прескота под насловом *The Doctrine of Christ*, непосредно после Библијске конференције 1919. године. Године 1919. трећа генерација је отпочела и трајала је до објављивања књиге *Questions on Doctrine* 1957. године.

Пошто је Милерово дело било утврђено и јасно изложено на две Авакумове таблице (пионирским картама из 1843. и 1850. године), Господ је тада почео да открива истину да постоји још једна, трећа, пустошећа сила која ће уследити после паганизма и папства и која ће такође прогонити Божји народ.

„Кроз паганство, а затим кроз Папство, Сатана је током многих векова испољавао своју силу у настојању да са земље избрише Божје верне сведоке. Пагане и паписте покретао

је исти змајевски дух. Разликовали су се само у томе што је Папство, претварајући се да служи Богу, било опаснији и суровији непријатељ. Посредством римокатолицизма, Сатана је поробио свет. Црква Божја по имену била је увучена у редове ове обмане, и више од хиљаду година Божји народ је страдао под гневом змаја. А када је Папство, лишено своје снаге, било приморано да престане са прогонством, Јован је видео нову силу како излази да понови глас змаја и настави исто сурово и богохулно дело. Ова сила, последња која ће заратити против цркве и Божјег закона, била је симболизована звери са јагњћим роговима. Звери које су јој претходиле излазиле су из мора, а ова је излазила из земље, представљајући миран успон народа који је симболизован. „Два рога као у јагњета“ добро представљају карактер Владе Сједињених Америчких Држава, како је изражен у њена два основна начела, републиканизму и протестантизму. Ова начела су тајна наше снаге и народног напретка. Они који су најпре нашли уточиште на обалама Америке радовали су се што су стигли у земљу слободну од охолих претензија папства и тираније краљевске власти. Одлучили су да успоставе власт на широком темељу грађанске и верске слободе.“ Signs of the Times, November 1, 1899.

Милер није могао да види трећу прогонитељску силу, и из тог разлога његова структура била је непотпуна, иако савршено прилагођена да испуни његово дело. Сестра Вајт потврђује да је Милер био Божји изабрани весник, да је у своме делу био прасликован Илијом и Јованом Крститељем, а у свом позиву на то дело Јелисејем, и у својој смрти Мојсијем. Мало је оних у светој историји који су надахнули такво тумачење које показује да анђели чекају крај њиховог гроба да их васкрсну; али то је тумачење о Милеру. Чињеница да је његово дело било ограничено историјом у којој је био подигнут није погрдна изјава о Милеру, већ једноставно неопходност коју треба признати, ако његово дело треба да буде разматрано у правој светлости Божје пророчке Речи.

Милеру је било дато посебно, анђеоско, усмерење које му је омогућило да изгради пророчки оквир заснован на двема силама пустошења: паганизму, а потом папству. Из тог разлога, Милер је погрешно разумео пророчанства која су означавала историју после пустошења извршеног од те две силе. Ипак, ниједно од тих погрешних разумевања није нашло место на двема светим таблицама Авакума, где су темељи подигнути кроз Милеров рад били графички представљени. Зато је надахнуће могло да забележи о карти из 1843. године да је била усмерена руком Господњом.

„Господ ми је показао да је карта из 1843. била вођена Његовом руком, и да ниједан њен део не треба мењати; да су бројеви били онакви какве их је Он хтео. Да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким од бројева, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.

„Тада сам увидела у вези са ‘Свакодневном,’ да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном разумевању ‘Свакодневне;’ али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и забуна.” Review and Herald, November 1, 1850.

Истине које је Милер, по упутству анђела, сабрао, биле су вођене од Господа, а у оквиру потврде карте из 1843. године, надахнуће је укључило и то да је Милерово разумевање да „свакодневна“ представља паганизам било исправно. Пет пута се у књизи пророка Данила јавља хебрејска реч „tamid“, преведена као „свакодневна“, и она увек представља однос између две пустошеће силе — паганизма, а потом папства.

Milerovo razumevanje „svagdašnje službe“, kao simbola paganizma, bilo je apsolutno suštinsko u proročkom okviru kojim se služio, jer je uzastopni odnos paganizma, a potom papstva, postao njegovo polazište za usklađivanje svih proročanstava koja je bio naveden da razume.

У „време краја“, 1798. године, књига пророка Данила била је отпечаћена, а главни одломак, онај који је сестра Вајт означила као „централни стуб“ и „темељ“ адвентног покрета, био је Данило, осма глава, четрнаести стих.

„Текст Светога писма који је, више од свих других, био и темељ и средишњи стуб адвентне вере, био је исказ: ‘До две хиљаде и три стотине дана; онда ће се светиња очистити.’ [Данило 8:14.]“ Велика борба, 409.

Четрнаести стих је одговор на тринаести стих, а тај одговор је бесмислен без контекста питања.

Тада чух једнога свеца где говори, и други светац рече ономе извесном свецу који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предаду да буду погажени? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Ова два стиха представљају симбол умножења знања које је настало када је књига пророка Данила била отворена у „време свршетка“, 1798. године. Тринаести стих поистовећује две силе пустошења на којима је Милер засновао свој пророчки модел. Милер је „свагдашњу жртву“, у тринаестом стиху, поистоветио са паганством, а „преступ опустошења“ са папством. Важно је препознати да је пророчки модел који су анђели навели Милера да препозна, означен у ова два стиха која представљају умножење знања што је дошло у историју 1798. године. Ипак, Милеру није било дато да види следећу силу која ће ступити на пророчку позорницу и прогонити Божји народ.

„Видела сам да је звер са два рога имала змајева уста и да је њена сила била у њеној глави, и да ће декрет излазити из њених уста. Затим сам видела Мајку блудница; да мајка нису биле кћери, него од њих одвојена и различита. Она је имала свој дан, и он је прошао, а њене кћери, протестантске секте, биле су следеће које су ступиле на позорницу и испољиле исти дух који је мајка имала када је прогонила свете. Видела сам да су, како је мајка опадала у сили, кћери расле, и ускоро ће вршити силу коју је некада вршила мајка.” Spalding and Magan, 1.

Milerova nesposobnost da vidi treću silu primorala ga je da izvodi zaključke koji su bili jednostavno pogrešni. Miler je morsku звер из Otkrivenja trinaeste glave poistovetio sa paganskim Rimom, a zemaljsku звер са papskim Rimom. Njegova primena Otkrivenja sedamnaeste glave такође је била манjkава због његове несposобности да види пророчку историју која се протежала

dalje od druge pustošeće sile papstva. Iz tog razloga, kada je Miler poistovećivao rimsku silu u Danilovom proročanstvu, posmatrao ih je kao jednu silu koja je nastupila u dve faze. To je bila i jeste ispravna primena, ali ga je sprečilo da razume carstva biblijskog proročanstva kao bilo šta što doseže dalje od četvrtog carstva predstavljenog Rimom. Video je i prepoznao da četvrto carstvo Rima ima dve faze, predstavljene kao paganski Rim i papski Rim, ali nije mogao da vidi da je papski Rim ujedno bio i peto carstvo, za kojim je trebalo da sledi šesto carstvo.

У другој глави Данила, милерити су елементе петог царства библијског пророштва довели у везу са четвртим царством. На основном нивоу њихова примена била је исправна, али непотпуна, јер прво упућивање на царства библијског пророштва мора бити у сагласју са последњим упућивањем на царства библијског пророштва, зато што Исус, као Алфа и Омега, увек крај приказује почетком. Немогућност да се уочи разлика између два узастопна царства онемогућила је Милера да препозна да Откривење, дванаеста глава, идентификује паганизам (аждају), а морску звер из Откривења, тринаесте главе, као папство (звер), и земаљску звер из Откривења, тринаесте главе, као отпали протестантизам (лажног пророка).

Милер није био у стању да у дванаестом и тринаестом поглављу Откривења сагледа аждаху, звер и лажног пророка као три узастопна царства, те је стога, по логици свога пророчког тумачења, био приморан да закључи да та два поглавља не представљају узастопни приказ трију сила које воде свет ка Армагедону. Светлост која је Милеру била дата била је савршена светлост за његов нараштај, и његов нараштај био је кушан том светлошћу.

Светлост трију пustoшећих сила (аждаје, звери и лажног пророка) била је дата организацији Future for America у „време краја“, 1989. године. Одломак из Данила који је био отпечаћен распадом Совјетског Савеза, у испуњењу Данила, једанаесте главе, и четрдесетог стиха, био је светлост трећег анђела, док је Милер био примио светлост првог анђела. Последњих шест стихова Данила 11 виђени су као темељ и средишњи стуб покрета Future for America, а четрдесети стих, једанаесте главе Данила, сажима ту светлост, као што су тринаести и четрнаести стих, осме главе Данила, сажимали светлост која је била отпечаћена у милеритском покрету.

И у време краја цар јужни ће ударити на њега; и цар северни ће доћи на њега као вихор, с колима, и с коњаницима, и с многим лађама; и ући ће у земље, и преплавиће их и проћи ће. Данило 11:40.

Стих указује на рат који је започео у „време краја“ 1798. године, између цара југа и цара севера. Цар југа представљао је атеистичку Француску, која је управо те године задала смртоносну рану папству. Папство је ту представљено као цар севера. Француска је, пророчки посматрано 1798. године, била једна десетина од десет царстава из седме главе Данила. Тих десет царстава представљају пагански Рим, а пагански Рим представља аждају. Папство (цар севера) представља звер. Стих указује да ће цар севера (папство), коме је на почетку стиха била задата смртоносна рана, на крају узвратити цару југа (цару атеизма). Када је папство заиста узвратило, цар атеизма се био преместио са нације Француске на конфедерацију Совјетског Савеза. Француска је била једна нација, али када је папство у том

стиху узвратило цару југа, цар југа је био означен као „земље“, као што је то био и некадашњи Совјетски Савез.

Када је цар са севера (папство) узвратио, са собом је донео „кола“, „коњанике“ и „многе лађе“. Кола и коњаници су симболи војне снаге, а лађе су симболи економске снаге. Сила која је склопила несвети савез са папством ради обарања Совјетског Савеза биле су Сједињене Државе, а две снаге Сједињених Држава у тринаестом поглављу Откривења поистовећују се са њиховом способношћу да приморају свет да прими жиг папског ауторитета силом оружја и економије. Људима ће бити забрањено да купују или продају без жига, а затим ће, штавише, без жига људи бити погубљени.

Četrdeseti stih neposredno poistovećuje aždaju (cara juga), zver (papstvo) i lažnog proroka (Sjedinjene Države). Temeljni stih za „vreme kraja“ 1989. godine prepoznaje tri pustošeće sile koje vode svet ka Armagedonu, upravo kao što su temeljni stihovi mileritskog pokreta prepoznali dve pustošeće sile paganizma, za kojima je sledilo papstvo.

Стих започиње битком између цара јужнога и цара севернога. На почетку стиха (1798), цар јужни преовладава, али у самом стиху цар северни узвраћа и односи превагу над царем јужним. Почетак стиха означава битку између цара севернога и цара јужнога, а у завршетку поруке садржане у стиху приказана је иста битка између северног и јужног цара, али са супротним исходом. Почетак је означио „време краја“ 1798. године, а завршна битка означава „време краја“ 1989. године. Стих унутар свога писаног сведочанства садржи потпис Алфа и Омега, почетак и свршетак.

Стварна историја овога стиха наставља се и после слома Совјетског Савеза 1989. године, све до недељног закона из четрдесет и првог стиха. При недељном закону, троструко јединство савременог Вавилона бива остварено низом брзих догађаја. Стога четрдесети стих започиње када је смртоносна рана задата 1798. године, и курва тирска бива заборављена. Историја представљена овим стихом у потпуности се завршава код недељног закона из четрдесет и првог стиха, где је смртоносна рана исцељена и курва тирска је опет упамћена. Обележје почетка и свршетка записано је не само у тексту који се налази у стиху, него и у целокупној историји представљеној тим стихом. Овај стих одређује пророчки оквир који се не заснива једноставно на паганизму (аждаја) и папству (звер), него одређује устројство трију пустошећих сила које воде свет ка Армагедону.

Милеров пророчки оквир објавио је долазак Божјег истражног суда, а пророчки оквир Future for America објављује долазак Божјег извршног суда. У „време краја“ 1989. године, започео је процес испитивања и прочишћења у три корака, када је последњих шест стихова једанаесте главе Данила било отпечаћено при распаду Совјетског Савеза. Разлика у томе што је Милер видео само паганизам и папство, а није видео отпаднички протестантизам, мора се разумети да би се исправно разумело виђење о реци Улај које је било отпечаћено 1798. године.

Наставићемо то разматрање у следећем чланку.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је узбуркан духом рата. Ускоро ће се збити призори невоље о којима се говори у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Књиге пророка Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Много од историје која се одиграла у испуњењу овога пророштва поновиће се.“

„У тридесетом стиху говори се о сили која ‘цитирани стихови 30 до 36.’“

„Призори слични онима описаним у овим речима одиграће се.“ Manuscript Releases, број 13, 394.